

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Vt Christum Iesum per aduersa & prospera constanter sequi debeamus: &
de quibusdam eximijs donis S. Ioanni diuinitus collatis, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Vi Christum Iesum per aduersa & prospera constanter sequi debemus: & de quibusdam eximys donis sancto Ioanni diuinitus collatis.

Dixit Iesus Simoni Petro: *sequere me.* Ioannis XXI. Dominus noster Iesus Christus, qui ut nos oues errantes ad ouile nostrum, puta caelestem paradysum reduceret (procul enim ab Hierusalem patria nostra recesseramus in Hiericho) humanam assumpserat naturam, multis modis adhortari non destitit humanum genus, ut relictis illis, quæ ab æterna excluderent vita, id est, vitijs, poenitentiam agerent, & ad veras excolendas virtutes, quibus vita obtineretur æterna, sese conferrent. Ea enim sola ex causa venerat in hunc mundum, ut nos ad amissam beatitudinem reuocaret. Itaque & verbis nos abundantissime instruxit, & præterea etiam exemplis animauit. Parum enim erat immensæ illius charitati legem nobis præscribere, quam seruaremus, parum itidem iter ostendere quo pergeremus, nisi etiam ipse se iteris ducem nobis præberet. Hac de causa quanta fecerit, quanta perpeffus sit, omnes Euangelij paginæ loquuntur. Nimirum id præcipuum illius desiderium, cura, studium fuit semper, ut quibuscumque posset rationibus ad rectam nos reduceret viam, à qua nos nimium aberrasse non erat nescius, atque ab indignissima dæmonum & vitiorum seruitute abstractos & liberatos, in libertatem filiorum Dei nos restitueret. Sæpius igitur monet nos, ut se sequamur. Cur hoc? Ipse est enim via: & nemo venit ad Patrem nisi per ipsum. Et ne fortassis per deuia erraremus, nesciremusque quo sit pergendum itinere, in seipso nobis omnigenarum expressit virtutum exempla, quibus si inhærere velimus, non possumus vnquam duci in errorem, aut aberrare à vera salute, ad quam ut diximus, nos reuocare maximopere voluit. Inspicienda ergo nobis est vita illius, & qua eam ratione transegerit considerandum, ut quæ eum sectatum fuisse perspexerimus, nobis quoque imitanda, quæ verò fugifese, cauenda ac fugienda sciamus. Eo namque hortantur nos ea quoque verba quæ iam paulò superius recitauimus, quibus ait ad Simonem Petrum, atque adeo etiam ad vnumquemlibet è religione Christianorum: *Sequere me:* tanquam diceret: *Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego secti, ita & vos factiati.* Hoc est enim sequi Christum, eius vitam imitari. Ab hac Christi imitatione nemo exceptus est. Atque eam ob rem, ut nemo se posset excusare, tanquam humanas excedat vires, sequi Dominum Saluatorem, idem ipse vsque adeo vitam suam in omnibus temperauit, ut quisquis bona saltem voluntate præditus est, facile illi se possit conformare, in illis præsertim, quæ ad obtinendam salutem sunt necessaria.

Quod idcirco dixerim, quod quædam eum gessisse constat, quæ tamè nolite exigere ab omnibus, cuiusmodi est, quod omnino pauper vixit in hoc mundo, atque id genus alia, quæ magis in consilio esse voluit quàm præcepto, humanæ scilicet condescendens infirmitati: interim nihilominus in seipso perfectionis nobis exempla præbens, ut sciamus quæ sit voluntas Dei non solum bona, quæ est omnibus necessaria, aut beneplacens, quæ ad proficiendum pertinet, sed etiam per se facta, quæ non nisi absoluta virtutis, id est, perfecti

Luce 10.

Matth. 4.

Luce 4.

Christus cuc

in mundum

venit.

Ioan. 14.

Ioan. 12.

Ioan. 13.

Actus quos

nam Christi

tuos suos no-

bis imitabi-

les propo-

suit.

Zach. 9.

1. Cor. 8.

Rom. 12.

Virtutes
quatinam
omnibus i-
mitabiles
Christus pro-
posuit.

Virtutes Chri-
stiformes quod-
nam faciat
suas.
Matth. 11.

Hostes ani-
mae capitales
tres quatinam
sunt.

1. Ioan. 2.
Radices vi-
tiorum om-
nium quae sunt.

Carni hosti
qui resisten-
dum sit.

Matth. 4.
Marc. 1.
Luca 4.

Mundus ho-
stis quatinam
vincendus.

Matth. 2.
Luca 9.

facti homines sectantur & inquirunt. Porro quod in omnibus semper mirandi rerumque labentium contemptum, quod profundam humilitatem, admirandam mansuetudinem, promptissimam nedum erga Deum Patrem, sed etiam erga matrem sanctissimam & beatum patriarcham Iosephum, atque etiam alios homines obedientiam, itemque fidelissimam charitatem, beneuolentiam, fidem, patientiam, multasque alias virtutes pro se tulit, id nimirum omnibus in commune proposuit imitandum. Haec sunt enim verae virtutes, sine quibus nemini patet aditus ad regna caelorum: & de his intelligi debet, quod ait: Sequere me. Videat iam vnusquislibet vitam illius, & quibus ea fulserit virtutibus, easque in se exprimere curet. Nec frangatur animo, si quaedam praesertim in initio sese offerat difficultas, sed de Dei sui ope ac pietate securus perseueret in hoc tam salutari proposito, & paulatim eo pertingeret, ut quod prius durum ac molestum experiebatur, postea iucundum ac suauis sentiat. Non enim potest mentiri veritas, quae ait: Iugum meum suauis est, & onus meum leue. Verum non deerunt, qui in partem diuersam, studiaque plane contraria Christum sequi instituentem illicere ac pertrahere conentur. Habemus enim omnes & singuli tres hostes capitales, qui noctes atque dies magna importunitate ad suas partes nos inflectere, & à Christi imitatione abducere moliantur. Hostes isti caro sunt, & mundus ac diabolus. Hostes reuera perniciosi, & qui innumeros traxerint in tartara. Caro quidem suis nos nititur irrecire voluptatibus, foedisque concupiscentijs: mundus ostentat & ingerit obrutibus nostris quae auare ambiamus: diabolus animum quodam tumore ac elatione inflat, nec finit nos humilem Christum per placidissima humilitatis itinera sequi. Ita iam habemus hic concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum, & superbiam vitae: quae ut sunt vitiorum omnium radices, ita perpetuo sese nobis ingerunt, & velut in aures nostros irrepere nituntur, hac utique sententia, ut Christum eiusque gratiam à nobis excludant. Quod quia non latuit piissimum animarum nostrarum medicum, ne horum praestigijs & fallacijs seduceremur, iussit ut se potius sequamur, certus videlicet nullam esse efficaciorum ijs resistendi rationem, quam si ipsius vestigijs inhaereamus. Itaque si blanditur caro, & suis nos oblectamentis illaqueare tentat, mox vertendus est animus ad exempla Christi Iesu consideranda, ut videamus, quam ille semper carnem suam licet innocentissimam multis affixerit modis, puta reuerentibus, fame, siti, frigore, aestu, nuditate, (Nam semper caput ac pedes nudos incessit) aliisque similibus, atque ex his si non omnia, saltem quaedam etiam nos ad edomandam carnis petulantiam assumamus. Absit enim, ut quaeque ita sit stolidus, ut putet absque villo labore vel dolore posse se carnis vitia superare.

Porro si mundus vanis suis promissis euertere nos conetur, opesque nobis & amplas possessiones fallaciter ingerat, itidem ad Christum, tanquam efficacissimum aduersum quaeuis venena antidotum mentis oculi referendi sunt, ut inspiciamus, quantopere omnes vitae temporariae etiam necessarias facultates ipse spreuerit, adeo ut nec tantillum quidem ex rebus praesentibus commodi habere consenserit, ubi caput suum reclinarat. Quare dubium

non est, quin mundi huius bona maximè contemnenda declarare voluerit. Demum si damnatus ille malorum spirituum cœtus animi fastu ac superbia nos inflare moliatur, vt ambiamus honores & pompas vitæ labentis ac momentaneæ, rursus ad Christum Iesum spectandum animi obtutus intendendi sunt, vt religiose ac sedulo intueamur, vt ipse olim cum se sciret rapiendum à populo ad regni fastigia, planè refugerit, seseque occultarit, totoque vitæ spatio semper abiectissimus & despectissimus vixerit, vt sua humilitate & nos fidelissimè instrueret, & dæmonem superbissimum prorsus elideret ac confutaret. Ita te semper in Christo Iesu tanquam optimo ac præclarissimo duce efficacissima inueniemus aduersus quæuis vitia, in quæ nos iam memorati hostes pellicere velint, remedia, si tantum non recusemus oculis cordis eius exempla fideliter ac studiose intueri, & imitanda suscipere, Cur enim alioqui nos sequi se iuberet, nisi ipse probe nosset, in sua vita, tanquam in speculo clarissimo omnigenas relucere virtutes, quibus nos contra omne vitiorum genus, qualia ea sint, communire queamus? Vnde maxime dolendum, & omni lachrymarum fonte plangendum est ab omnium ferè Christianorum cordibus, eorum quæ idem ipse benignissimus Saluator noster propter nos assumpsit, fecit & perpeffus est, memoriam ita prorsus exclusam, vt nihil minus libeat, quam eorum vel tenuiter meminisse. Et tamen ipse Dominus sciens ex quanta, quamque incomprehensibili charitate & misericordia talia egisset ac pertulisset, quantus item ad nos ex grata & pia illorum recordatione redeat fructus & vtilitas, præclarissimum sui corporis & sanguinis sacramentum instituit, nobisque conficiendum & sumendum dereliquit, in sui, vt ipse ait, commemorationem, vt scilicet immensæ charitatis, ærumnosæ vitæ, acerbæ passionis, & ignominiosissimæ mortis ipsius perpetim memores essemus, atque quotidianus tanti sacramenti vsus & aspectus horum nobis memoriam iugiter refricaret: ex ipsa autem frequenti & sedula eorum comemoratione primo quidem videremus, atque perspiceremus, quænam eligenda, quæve fugienda sint, deinde etiam ad ea siue amplectenda, siue respuenda accenderemur. Hoc enim præstat deuota & frequens vitæ & passionis Christi comemoratio, vt non solum quid vitium, quid virtus sit, inde perspicuè intelligamus. Verum etiam paulatim magis ac magis vitiorum odio, & virtutum amore inflammemur, atque adeo etiam ad omnem diuinam capessendam gratiam apti, ac habiles reddamur. Nec poterit vnquam præstare id quod Christus hortatur & iuber, dum vt se sequamur præcipit, quisquis illius vitæ & passionis vitam ducit immemorem. Quomodo enim sequeris illum, cuius non habes vllam certam notitiam? Qui verò illum nosse queas, cuius res gestas ac vitæ ordinem, itemque exempla & vestigia contueri, & explorata habere non curas? Ergo vt idonei simus sectatores Christi, nõ nos pigeat identidem animo & cogitatione complecti ea, quæ ipse propter nos agere ac perpeti non est dedignatus. Et vt libentius his comemorandis operam demus, quando ita se offert occasio, placet hoc loco nouem recensere haud vulgares vtilitates, quas Dominus Iesus cuidam amico suo per reuelatione indicauit assequi eum, qui eius passionem subinde ad memoriam reuocet. Prima vtilitas est, quod hoc ipso ab omnibus repurgatur, & quicquid ne-

Dæmonho-
ris quinquam
superandus.

1022.6.

Matth. 4.

Tempus hu-
ius seculi
Christianorū
quanto la-
chrymarum
fonte plan-
gendum.

Passionis Dø-
minicæ fre-
quens com-
memoratio
quid frugis
adferat.

Passionem
Døminicam
deuotè me-
ditatam nõ-
uem profet-
re vtilitates.

glexit, Christi meritis refarcitur, atque restituitur. Secunda, quod aduersum hostes suos vsque adeo corroboratur, vt eum superare non possint. Tertia, quod vires accipit ad quaslibet colendas virtutes, & quouis bona exequenda opera. Quarta, quod quamlibet breui temporis spatio in ea commemoranda sese occupet, semper anima illius in Dei gratia renouatur. Quinta, quod deuotè eam commemoranti, Christus ipse libenter adest. Sexta, quod arcana, quæ Deus Pater Christo manifesta reddidit, etiam ipsi libenter Christus reuelat. Septima, quod ante obitum ad perfectionis eum apicem Christus perducet, & vita sanctum cum amantissimis amicis suis remunerabitur. Octaua, quod nulli vnquam serix ac rationabili petitioni illius Christus negabit assensum. Nona, quod in morte Christus ei aderit, atque ab hostibus defensum, de vita æterna certum ac securum efficiet. Has utilitates quum Dominus, vt iam diximus, cuidam excellentis meriti amico suo reuelaret, simul eidem conquestus est paucissimos inueniri, qui ipsius velint leuare onera, eiusque angustijs, doloribus & afflictionibus compati, & ad mentem reducere, quæ propter nos perpeti dignatus est, quum tamen certissimum sit, etiam neglecta & perdita omnia in præclarissimo passionis eius thesauro reperiri, restaurari, ac recuperari posse. Atque equidem affirmare non dubitem non aliam esse causam maiorem, cur Christianorum multo maxima pars vsque adeo in omni vitiorum genus præcepit ruat, nisi quod tantam Christi charitatem, quam nobis in assumpti hominis vita & passione abundantissimè declarauit, nolunt reuocare ad memoriam, atque pro ea debitas Deo gratias agere. Multa hinc leguntur tremenda & metuenda in scriptis sanctorum virorum, atque etiam in Reuelationibus sacratissimæ illius viduæ Brigittæ, quarum non est leuis apud pios omnes auctoritas. Verum dum hæc de Dominica passione agimus, videbimus fortassis dilectissimi, recessisse ab instituto. Sed quisquis rem bene perpendit, nihil nos alienum attulisse sentiet. Cum enim Dominus nos se sequi hortetur, id autem fieri non possit, nisi quæ ab illo nobis imitanda proposita sint nouerimus, eaque non nisi sedula eorum quæ pro nobis egit & perpeffus est commemoratione discantur, nihil à proposito fuit alienum ad commemorandam vitam & passionem illius vos adhortari. In ijs enim maxime elucent virtutes eius, ad quarum imitationem nos inuitat, dum ait: *Sequere me.* Quod paulo significantius sanctus Ioannes Euangelista his verbis expressit: *Qui dicit se in Christo manere, debet quem a modum ille ambulauit & ipse ambulare.* Cuius quidem admodum præcellentis Apostoli & Euangelistæ, quando festum hodie diem colimus, committere non debemus, quin vestræ charitati ad honorem Dei vestramque ædificationem de illius eximijs quibusdam virtutibus atque prærogatiuis non nihil proferamus. Cur enim sanctorum ab Ecclesia solennitates celebrantur, nisi vt illorum res præclare gestæ virtutesque & dona, quibus diuinitus aucti sunt, hominibus proponantur, quæ ea tum imitari, tum desiderare, quatenus fas est, studeant, atque eorum implorent patrocinium, & apud seuerissimum iudicem Deum eos sibi adiutores ac defensores parent? Difficillimum autem reuera fuerit, imo & impossibile huius præclarissimi Apostoli merita pro dignitate extollere, atque eius virtutes congruis celebrare encomijs. Sed tamen propterea eas omnino

Peccatorum
multiplica
tio nis huuf
ce nostri fe
culi causæ
præcipuæ
quæ sint.
D. Brigittæ
librorum au
toritas.

Ioan. 11.

Ioan. 11.

Solennitates
sanctorum
celebrandi
ratio quæ.

no ceu cases muti silentio præterire non debemus. Dicamus ergo inde vel parum aliquid ad honorem Christi, & tanti Apostoli venerationem. Certè dubium non est, quin in huic vnum tot suæ gratiæ dona contulerit Dominus Iesus, vt merito Christiani omnes singulari eum studio amore & honore prosequi debeant. Et vt multa summatim perstringamus, fuit Apostolus, & quidem ex præcipuis vnus: fuit Euangelista, imo princeps Euangelistarum: fuit propheta, fuit martyr, fuit confessor, fuit virgo pudicissimus: in cœna supra pectus Domini recubuit, dulcedine corporis & sanguinis eius ebriatus, haustumquæ sapientiæ & gustum dulcedinis diuinæ percepit: fuit post mortem Christi peculiaris virginis matris custos & filius, fuit Christo inter Apostolos longè charissimus, fuit eiusdem Christi confobrinus, fuit denique Christo patienti & morienti comes penè indiuiduus atque fidissimus. Vides quam multis sit decoratus ornamentis: quæ si particulatim fusus explicare ac pertractare velimus, quanta hic erit laudum eius materia, quam ingens campus? Sed fortassis onerosi essemus. In ipso Euangelio quod scripsit, in epistolis item & Apocalypsi sua nonne singulari quadam cælestis gratiæ aspiratione vsus videtur? Quam cuncta illius verba verè ignea sunt, & diuinum spirantia amorem, vt de eo peculiariter dictum videri possit: *Ignitum eloquium tuum vehementer.* Quantopere conatur

Ioannis Euangelistæ prærogatiua & sanctitas quanta.

Psalm. 119.

Zelus animarum quibus peccati D. Ioannis Apostoli infudit.

libro III. cap. XVII. Nos in compendium, quæ ibi latius referuntur, contraximus. Quis hanc tantam Apostoli iam senio grauati charitatem non toto animi affectu & summo studio exosculetur & prædicet? Quis non omni amore & ueneratione tam piissimum senem prosequatur? Audiuit ouem raptam lupi tartarei dētibus, nec sine vitæ periculo eam recuperare licebat, & tamen intrepidus pergit ad ipsam latronum arcem, & quasi tota salus sua ex illa anima penderet, ita anxius eam nitebatur ad viam reducere, & ne peccatorum suorum magnitudine deterreretur, etiam se pro ea Christo rationem redditurum pollicebatur. O quam excellenter ipse egit, quod in sua docet epistola, ita dicens: *Et nos debemus pro fratribus animas ponere.* Agendum dilectissimi honoremus tam præcellentis meriti, tam flagrantis charitatis Apostolum Dei, eiusque suffragia apud Deum quotidianis precibus ambiamus. Nec dubitemus, quin propensissima voluntate nostri apud Deum curam sit habiturus iam beatus in cælis, qui olim adhuc fragili indurata carne, tanta sollicitudine perditum iuuenem quæsiuit, inuentum reduxit, ac reducto veniam impetrauit. Nemo prorsus ambigat charissimi vnium præcipuis esse beneficijs Dei, vt quis erga illius sanctos, maximè tam illustres & eximios piæ deuotionis & amoris affectu præditus sit. Esto Lutherus & eius affectu sanctorum inuocationem damnent. Num propterea nos non debemus sanctos venerari, eorumque poscere suffragia? O venenatam diaboli linguam, quæ per os Lutheri miseram ac rudem plebeculam in tantum fascinoauit, vt etiam idololatriæ crimen putent sanctis honorem exhibere. Et tamen pijs omnes nihil dubitant clementissimum Deum innumeris grauibus periculis, imo & ab ipsa æterna damnatione sæpius liberasse, et tantum nomine, quod sanctos eius aliquo uenerationis studio prosequantur fuerint. Hæc ita sunt manifesta, ac infinitis penè probata exemplis, vt superfluum sit pluribus inde agere. Gaudeant & gratias agant Deo, quorum alicuius sancti amore præditos sentiunt, nec quicquam curent damnosæ præstigia, quibus hodiè innumeros à diuorum ueneratione pœnitens abstraxit, non aliquo sanctorum damno, qui iam perfecta cum Deo beatitudine ne perfruuntur, sed ineffabili miserorum detrimento, qui cum Deum suis peccatis grauisimè offendant, etiam omnem sibi spem veniæ præcludunt dum amicos Dei contemnunt, quorum meritis & præcibus possent adiuuari apud Deum, quemadmodum innumeris euenisse constat. Possent hoc loco etiam certa recitare beneficia, quæ Deus Omnipotens speciatim per hunc B. Ioannem Apostolum suum multis impertijt ipsum piè inuocantibus, sed vitanda prolixitas est, & finis nostro sermone imponendus. Itaque dilectissimi, vt ab initio dixi, sequamur Christum, & quicquid siue caro, siue mundus, siue diabolus, quod ab illius voluntate discordet, nobis ingesserit, penitus contemnamus, atque vt hac in parte firmiores simus, muniamus nos sedula vitæ & passionis eius commemoratione: & ne forte nostris vitijs Deus offensus gratiam suam nobis infundere nolit, qua hæc præstare possimus, hunc beatum Apostolum & Euangelistam pro nobis apud Deum intercessorem adhibeamus: quod quidem facillimè efficiemus, si quoties aliquid ei uenerationis impenderimus, deuotisque cum precibus pulsauerimus.

1. Ioan. 3.

Beneficium
Dei quale vt
qs sanctorū
uenerationi
deditus sit.
Lutherano-
rum in san-
ctos impie-
tas quanta.

rimus, ut suis precibus Christi nobis gratiam conciliet, qui cum Patre & Spiritu sancto vivit & regnat Deus in secula seculorum, Amen.

IN FESTO SANCTORVM INNOCENTIVM

martyrum, Lectio Apocalyp. beati Ioannis Apostoli, cap. XIII.

In diebus illis, Vidi supra montem Sion agnum stantem, & cum eo centum quadraginta quatuor millia, habentes nomen eius, & nomen patris eius scriptum in frontibus suis. Et audiui vocem de celo, tanquam vocem aquarum multarum, & tanquam vocem tonitruum magni: & vocem quam audiui, sicut citharadorum citharizantium in citharis suis. Et cantabant quasi canticum novum ante sedem, & ante quatuor animalia & seniores. Et nemo poterat dicere canticum nisi illa centum quadraginta quatuor millia, qui empti sunt de terra. Hi sunt qui cum mulieribus non sunt coinquinati, virgines enim sunt. Hi sequuntur agnum quocumque ierit. Hi empti sunt ex omnibus primitiis Deo, & agno, & in ore eorum non est inuentum mendacium. Sine macula sunt ante thronum Dei.

PARAPHRASIS IN EANDEM LECTIONEM.

Quandoquidem hodie sanctorum innocentum martyrum solennitatem celebramus, qui Christo recens nato non loquendo quidem neque intelligendo, neque operando, sed tantum moriendo testimonium reddiderunt, atque eo genere martyrij ab impio Herode coronati sunt, quod solo opere non voluntate suscipitur, congruè nimirum præfens Lectio Epistolæ loco in Ecclesia recitatur, utpote in qua mentio fit virginum simul & martyrum, cuiusmodi hos beatissimos paruulos fuisse constat: tamen ipsa Apocalypsis verba ad solas virgines possunt accommodari. Ait ergo S. Ioannes: Vidi per spiritalem intelligentiam, aut imaginariam visionem, agnum stantem, de quo sacratissimus Christi Baptista Ioannes olim dixerat: *Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi: agnus utique ob singularem innocentiam & mansuetudinem, qui peccatum non fecit, & coram tondentibus se ministrri diaboli prorsus obmutuit, ne vnum saltem asperius verbum proferens.* Hunc ergo stantem vidi, tanquam paratum ad ferendum auxilium cunctis eius opem poscèntibus, supra montem Sion, id est, vel militantem, vel triumphantem Ecclesiam. Vtriusque enim rex & princeps atque caput est Christus, sicut eius verbis in Psalmo dicitur: *Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum eius.* Et cum eo centum quadraginta quatuor millia, subaudi, stantes erant. Siquidem etiam sancti mortalibus auxilio sunt. Positus est autem hic numerus definitus pro indefinito, quo sanctorum illorum vniuersitas comprehenditur, de quibus hic agit. Per ipsa verò centum quadraginta quatuor millia intellige cunctorum martyrum agmina, qui carnis & mentis integritatem seruauerunt. Apud Deum enim illi maiori excellunt dignitate, quos martyrium simul & virginitas exornant: quandoquidem pro-

Ioan. 1.

1. Pet. 2.

Eiaz. 53.

Psal. 2.

Martyrium simul cum carnis virginitate quam excellens ut minus.

prius